

Column

KNAKEEND

17 januari 2009, Rosandepolder. Een vroege zaterdagmorgen, het is bewolkt en wat kil. De weekendboodschappen kunnen nog wel even wachten. Eerst maar eens een flinke wandeling. De verrekijker en hond gaan mee.

Natuurlijk zijn er ganzen te over in de polder, Grauwe Gans en Kolgans vooral, maar andere vogels laten zich nauwelijks zien. Wel ontdek ik een Appelvink, die heeft door honger gedreven tijdelijk zijn bosgebied verlaten om bessen van een meidoornstruik te kunnen eten.

Op de Rijn zwemt een en ander. Verrekijkend ontdek ik een paar Meerkoeten en wat Kuifeenden. Als ik mijn bril weer opzet zie ik ineens dat Joep, een onduidelijke kruising tussen een labrador en een staande jachthond, al zeker tien meter het water in is. Hij zit achter een eend aan. Het lijkt erop dat hij het dier het water heeft ingejaagd. Het heeft in ieder geval een onvermoed jachtinstinct in hem wakker geroepen, want zo fel ken ik hem niet. Ik geef een schreeuw en roep hem terug.

De eend is niet in orde, dat is duidelijk te zien. Hij ligt diep in het water, zijn staart steekt omhoog en een vleugel hangt er maar wat bij. Het kan niet

anders of het dier is tegen een van de hoogspanningsdraden aangevlogen die parallel aan de spoorbrug hangen. Kraakeend werd Knaakeend.

Ik loop nog een stuk verder langs de rivier en ontdek nog twee Dodaarsjes. Bijna bij de camping vind ik het wel mooi geweest en loop terug. Nieuwsgierig naar de eend, ga ik nog even kijken. Als ik er bijna ben vliegen vier Zwarte Kraaien weg. Op het water is het dier niet meer te ontdekken. Dan zie ik dat het dier aan de waterrand ligt. De kraaien hebben korte metten gemaakt met de toch kansloze eend en zijn al begonnen aan hun opruimwerkzaamheden. Het vlees van hals en borst is al vakkundig weggepikt. Ze wachten verderop in een struik geduldig tot ik weg ben. Ik weet het wel, de natuur heeft haar eigen wetten en heeft geen dierenambulance en opvangcentrum bedacht. De zwakken leggen het simpelweg af, evenals degenen die stomweg pech hebben en tegen een ruit of draad aanvliegen. Zo gaat dat, en over het algemeen kan ik prima met die wetenschap leven. Maar toch niet helemaal. Een paar maanden daarvoor zag ik tot twee keer toe dat een Knobbelzwaan bijna tegen de hoogspanningsdraden aanvloog. En toen hield ik toch echt mijn hart wel even vast.

André Schulten

a_jm_schulten@hotmail.com

Kraakeend Foto: Lars Soerink